

fotografisch-reëel, voluit levend zijn, hun omgeving in alle deelen authentiek en kenbaar, door allerhande accessoires (details die evenzeer aan realiteit niets te wenschen overlieten) moest de sfeer van hun bestaan en de strekking van hun handeling worden toegelicht. Hij kon niet volstaan met een evocatief, sober decor en schetsmatige figuren. De lessen hadden algemeen begrijpelijk, volstrekt ondubbeltzinnig te zijn, het oog moest zich wijden aan een schat van bijzonderheden, die elk op eigen wijze en langs een eigen weg mee hielpen aan de verduidelijking en aan den nadruk der bedoeling!

Hoe prachtig heeft hij aan deze taak voldaan, door welk een volmaakte teekening, door welk een rijke en verfijnde typeering, door welk een onfeilbare gevatheid, door welk een nimmer falend vernuft! De spelers in deze pantomime zijn over het algemeen even volmaakt in hun mimiek als in hun typeering, in hun costuum als in hun allures. De milieus zijn van een oneindige variatie, en van een onverdachte echtheid. Het gracielijke en het brute, de weelde en de schamelheid, het opzichtelijke en het voorname, alles is gekarakteriseerd (ik kan het niet duidelijker zeggen) tot in de puntjes.

Het beeldend vermogen is dat van den volslagen meester.

Dit is te opmerkelijker, wanneer men er kennis van neemt, op hoe onregelmatige

wijze hij aan zijn weet en aan zijn kennis kwam.

Toen hij van graveur voor een zilversmid zou overgaan naar het bedrijf van den kopersnijder, die prenten van allerlei gading moet doen drukken, bleek hij in het teekenen niet voldoende bekwaam. Hij zocht naar een middel om zonder daarbij te veel van zijn genoegens in te moeten boeten (zooals hij zelf

het verklaart) daarin verder te komen. Teekenen naar het leven waste „werktuigelijk”, copiëeren, iets wat hij vrij nauwkeurig kon doen, „weinig beter dan water scheppen uit het eene vat in het andere”.

Hoe nu, zooals een van zijn vakgenooten het aardig zegt, „goed teekenen te leeren zonder te teekenen?” De methode is, geloof ik, nog wel door anderen toegepast, ze zal zeker niet voor ieder deugen.

Hij stelde eerst vast, dat „iemand die op de een of andere wijze in zijn geheugen kon opnemen en onthouden een perfect denkbeeld (neem dit woord letterlijk C. V.) van het onderwerp dat hij

wilde teekenen, een even duidelijke kennis van de gestaltenis daarvan zou hebben, als iemand die schrijven kan, heeft van de letters van het alphabet.”

„Ik trachtte mij dus te gewennen aan het oefenen van een soort van technisch geheugen, en door uit het hoofd te herhalen de deelen waaruit voorwerpen geconstrueerd waren, kon ik ze samenstellen en teekenen.”

HOGARTH. THE ELECTION — CANVASSING FOR VOTES
(FRAGMENT).